

Синичка і ключка чемпіона

Андрій Коцюбинський

Василькові подарували синичку.

— О, яка гарна! — вигукнув Петрик, побачивши пташку в товариша.— Давай мінятися?! На вертольотика! Як запустиш—сам літає.

— А навіщо вона тобі?

— Так просто, пограюся...

— Це ж подарунок...

— Ну й що? Він же твій — от і розпоряджайся ним, як захочеш.

Помінялися, бо Василькові, чесно кажучи, давно кортіло мати вертольотика, який сам літає.

Іде Петрик з пташкою, розглядає пір'ячко, гладить по голівці.

— Ей, Петьку! — гукнув Павлик.— Що то в тебе?

— Синичка!

— Давай мінятися! Я тобі — машинку, ти мені — пташку!

— Е, що мені твоя машинка,— відповів неспішно Петрик.— Ось якби за ножика...

— За ножика? Отого, що зелена колодочка? — уточнив Павлик.

— Еге ж...

— Почекай, принесу!

Прибіг Павлик, віддав Петрикові ножика з зеленою колодочкою, а синичку забрав.

— А для чого вона тобі? — поцікавився Петрик.

— Дресируватиму!

Приніс Павлик синичку додому, посадив її в каструлю, накрив рушником і сидить, спостерігає крізь вузьку щілину: як там вона, у неволі... Звикає?

Аж заходить Лесик. Він у сусідній квартирі живе.

— Лесику! — поділився радістю Павлик.— А я синичку дресируватиму! Ох і номер для шкільного цирку придумаю!

— Покажи синичку,— попрохав Лесик.

— В мене клітки поки що нема, то я її в каструлі тримаю.

Павлик засунув руку під рушник, спіймав синичку.

— Ось вона!

Пташка тремтіла, виривалася з рук.

— Павлику,— тихо сказав Лесик.— Давай мінятися. Що хочеш?

Павлик замислився. В Лесика є безліч цікавих речей. І спортивні значки, і ліхтарик, яким можна під водою світити, і запальничка, подібна до пістолета, а ще — хокейна ключка. Брат з Москви привіз, нею грав чемпіон світу. Лесик, мабуть, не віддасть ключку. Однак, поміркувавши, все-таки наважився:

— Міняймося на ключку!

Лесик помовчав, роздумуючи. Потім, не промовивши й слова, стрімко попрямував

до дверей.

— Не хочеш за ключку, давай за ліхтарика! — крикнув услід Павлик.

Та Лесик швидко повернувся. З ключкою. З тією самою, якою чемпіон світу забивав шайби.

— На! — сказав рішуче Лесик.

Павлик схопив ключку, про яку давно мріяв, а синичку поспіхом — а раптом передумає товариш! — передав Лесикові.

— А що ти з нею робитимеш? — весело запитав Павлик.

— А нічого,— пролунало вже від порога.— Мурчик поласує...

Павлик постояв кілька секунд мовчки, затим буркнув сердито: "Гм, Мурчик поласує..." — і подався з кімнати.

Лесика він побачив на балконі.

Той тримав пташку в руках, а біля ніг терся котяра Мурчик.

— Ось де ти! — крикнув Павлик, не стримуючи обурення.— Забирай свою знамениту ключку і ... віддай синичку!

Лесик широко усміхнувся, підняв руку і розтулив долоні.